

[Andreas Hansen.]

bestemmelsen. Denne bestemmelse, ifølge hvilken tyske statsborgere for at få et visum til Danmark skal have en invitation fra en dansk statsborger, virker altfor hemmende på turisttrafikken fra Tyskland til Danmark, den begrænser rejser fra Tyskland til Danmark til de kredse, der har familie, venner og forretningsforbindelser i de to lande. Pasviseringen skaber hindringer nok for rejselivet mellem nationer og folk. Hvorfor gøre det endnu besværligere ved en invitationsbestemmelse?

Det er derfor forståeligt, at hotel- og turistkredse har reageret kraftigt imod denne bestemmelse. Den jyske Turistforening opponerede kraftigt ved sit årsmøde i september. Senest er der rettet en henvendelse til justitsministeriet fra samtlige næringsdrivende i Tønder købstad og Højer flække, og den er anbefalet af Tønder byråd. Samtlige hotelejere i Sønderborg by og ved Flensborg fjord slutter op bag denne henvendelse. Når hele næringslivet i det sydvestligste hjørne af vort land har reageret så stærkt, skyldes det sikkert, at bestemmelsen her har kvalt et frisk initiativ i forsommeren. Der blev i forsommeren på initiativ af hotelejer Juel, Højer, åbnet en skibsforbindelse Sylt—Højer. Meningen var at føre badegæster fra Sylt via Højer på busrundtur gennem Sønderjylland. Kurforvaltningen på Sylt havde allerede påbegyndt en propaganda for disse ture, og mange badegæster ville gerne deltage i dem, men det hele måtte opgives takket være invitationsbestemmelsen.

Den højtærede justitsminister har været ved grænsen, men mente dengang, at forholdene ikke kunne forbedres ret meget. Af avisreferaterne fra ministerbesøget i Tønder har ministeren vel draget den slutning, at alt alligevel ikke er så vel, som ministeren har antaget. Ellers vil jeg gerne henlede ministerens opmærksomhed på referaterne i dagbladene „Dannevirke“ og „Sønderjyden“ af 15. september, det første med overskriften: Visumskontorisseri, og det andet med overskriften: Taler justitsministeren mod bedre vidende?

Dersom pressemeddelelsen fra i lørdags om mere valuta til tyske turistrejser i Danmark er rigtig, bliver problemet yderligere tilspidset i det kommende år. Jeg anmoder den højtærede justitsminister om at foretage skridt til ophævelse af invitationsbestemmelsen.

Hans Conrad Koefoed: I sommeren 1951 havde vi — som man vel vil erindre — et stærkt sortrustangreb på de bornholmske hvedemarker. Jeg tror dog næppe, alle har gjort sig klart, hvor omfattende og alvorligt dette angreb var. Derfor skal jeg med nogle få tal belyse det. Tallene er taget fra Bornholms landøkonomiske forenings planteavlseretning 1951.

En undersøgelse kort før høst af tusindkornsvægten i 7 på øen spredt beliggende hvedemarker viste, at den lå på fra 17 til 25 g, medens den normale tusindkornsvægt er ca. 45 g. Tærskningsresultaterne bekræftede undersøgelsen, idet foldudbyttet lå på ca. halvdelen af det normale. Det samlede tab for de bornholmske hvedeavlere er meget nøjternt opgjort til 2 mill. kr. Som uanvendeligt til brødkorn kasserede gennemsnitlig 76 pct. af høsten, men i Sønder herreds 4 sogne lå kassationsprocenterne på 95, 97, 97 og 97.

Angrebet var jo i det væsentlige et lokalt anliggende, men det er ikke vanskeligt at se, at det ville have drejet sig om et meget stort økonomisk tab, dersom det havde været landsomfattende. Indtræffer et sådant angreb under en afspæringsperiode — som vi jo har kendt det —, kan det blive katastrofalt for befolkningens brødforsyning. Derfor finder jeg, der bør sættes alvorligt ind for at undgå denne plantepest.

Plantevidenskaben siger os, at kun når berberisbusken, berberis vulgaris, er tilstede, kan sortrusten fortsætte sin tilværelse.

Altså må berberisbusken udryddes, også de forødlede arter af den i haver og anlæg, hvis man ikke er 100 pct. sikker på deres ufarlighed.

På Bornholm organiserede landboorganisationerne i fjor en eftersøgning af berberisbusken. Ca. 240 stk. blev fundet og ødelagt, men man har næppe fundet alle buske, og i det øvrige land findes busken jo også trods den gamle berberislovs forbud derimod. Skoleeksemplet fra Bornholm viser, hvor farligt det er, og jeg henstiller til den højtærede landbrugsminister at overveje, hvad der skal gøres, eventuelt i samarbejde med landbrugets organisationer.

Vil man ikke, med loven i hånd, gå den strenge vej at håndhæve erstatningskravet overfor de enkelte grundejere, vil jeg nævne den tanke, om man ikke gennem et præmieringssystem kunne friste store børn og unge mennesker til at indlede den vilde